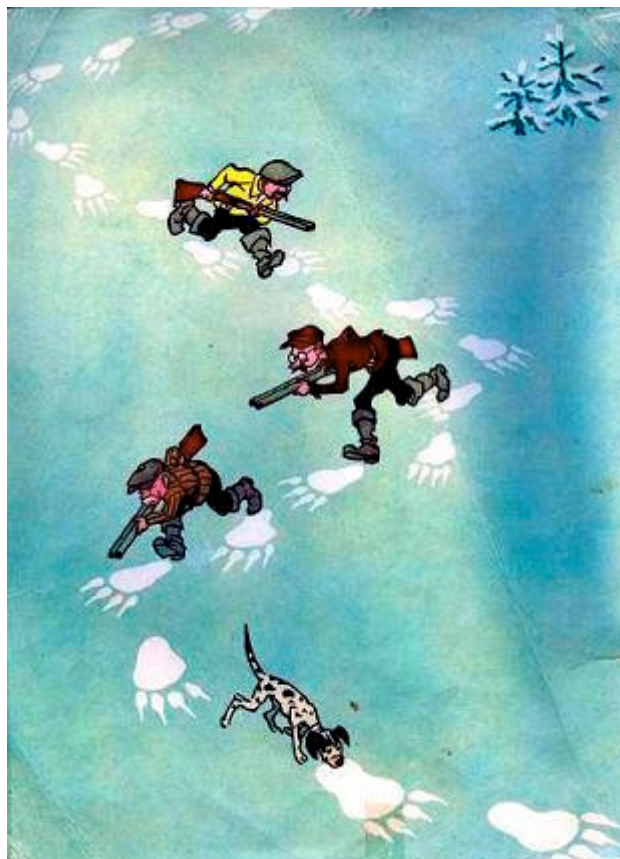
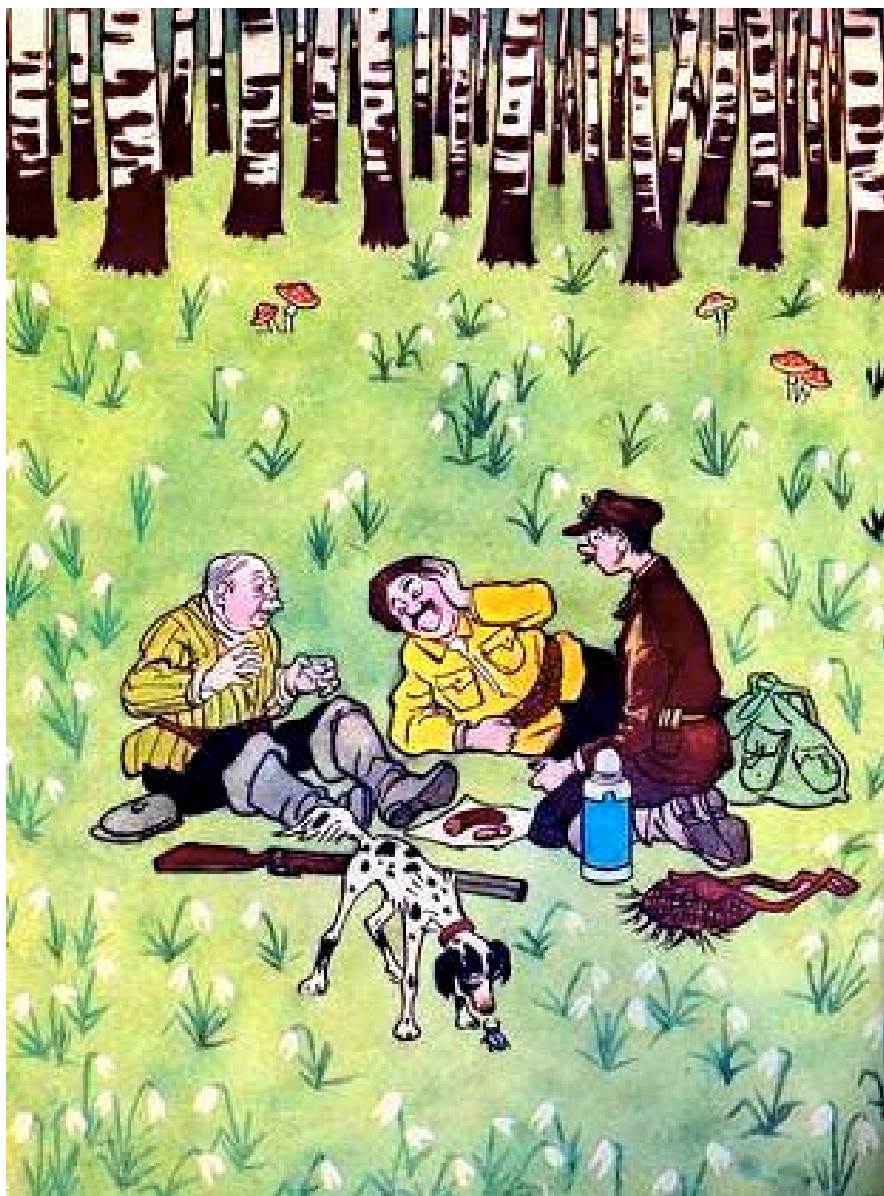

שלושה ציידים

כתב נ.נוסוב
ציירה ו.סמנובה

היה היו שלושה ציידים עליזים: דוד וואניה,
דוד פאדיה ודוד קוזמה. הם יצאו ליער. הלכו
והלכו, ראו חיות שונות אבל לא צדו אף
אחת. במשך הזמן התעייפו והחליטו לנוח.
התיישבו על הדשא והתחילו לספר סיפורים.

ראשון סיפר דוד וואניה.
"שמעו-נא" אמר "היה זה לפני זמן רב.
יצאתי ליער אבל נשק עוד לא היה לי, כי
הייתי קטן. הלכתי ופתאום – זאב. כזה
גדול! התחלתי לברוח, אבל הוא כנראה
הבין שאני בלי נשק. התחיל לרוץ אחריי."

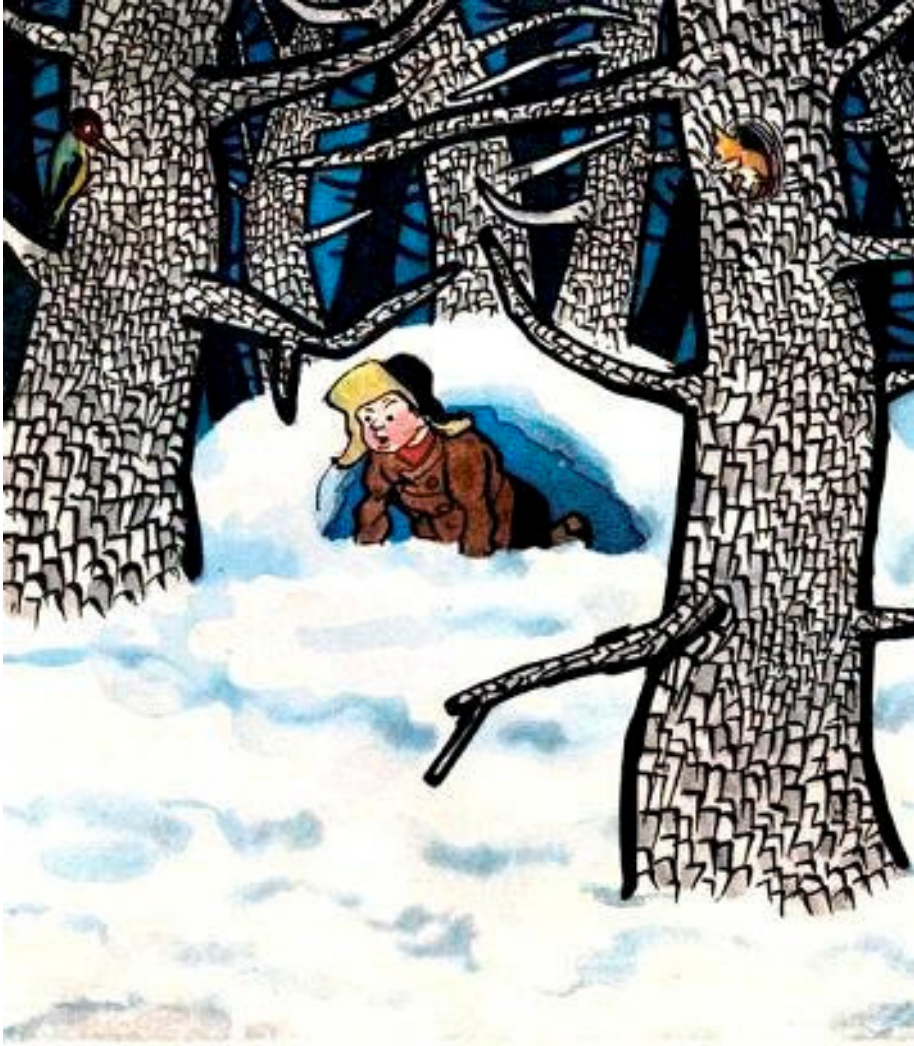
חשבתי שלא אצליח לברוח ממנו. ואז ראיתי
– עץ. אני אל העץ והוא רצה לתפוס אותי
אבל לא הספיק, רק מכנסיים תפס בשיניים
וקרע אותם.
עליתי על העץ, יושב על ענף ורועד מפחד.
והזאב יושב על שלג, מביט עלי ומלקק
שפתיים.

חשבת, טוב. אשב כאן עד הערב. בלילה
הזאב יירדם ואני אברח. אלא שלקראת ערב
הגיע זאב שני. והם ביחד התחילו לשמור
עלי. אחד ישן ושני משגיח שלא אברח.
במשך הזמן הגיע זאב שלישי. ואחריו עוד
ועוד ובסוף ישבה שם כל הלהקה. יושבים,
שיניים מראים לי, מחכים שאפול אליהם
מלמעלה.

לקראת בוקר הקור גדל. ארבעים מעלות!
אצלי קפאו ידיים ורגליים ולא יכולתי להחזיק
על הענף. עזבתי ונפלתי למטה! כל להקת
זאבים התנפלה עלי! משהו התחיל לחרוק!
טוב, חשבתי, הנה נשברות העצמות שלי.
אבל התברר שזה השלג התמוטט תחתי.
נפלתי למטה והתעוררתי במאורת דובים.
התברר שתחת עץ הייתה מאורה של דוב.
הדוב התעורר, קפץ החוצה בבהלה, ראה
את הזאבים והתנפל עליהם. תוך רגע כל
הזאבים התפזרו.

אזרתי אומץ ובשקט הצצתי מתוך המאורה.
אני רואה – אין זאבים – התחיל לברוח.
באתי הביתה מתנשם בכבדות. אמא תיקנה
יפה את החור במכנסיים, כך שלא ניתן היה
לראות אותו. ואבא, כששמע על המקרה,
קנה לי רובה, כדי שלא אעז בלי נשק ללכת
ביער. וכך נעשיתי עכשיו לצייד."

דוד פדיה ודוד קוזמה צחקו מהסיפור איך
הזאבים הבהילו את דוד וואניה. ואחר כך
אמר דוד פאדיה "גם אני נבהלתי ביער, אבל
מדוב. זה היה בקיץ. יצאתי ליער ושכחתי
את הנשק בבית. ואז פגשתי דוב. התחלתי
לברוח, והוא אחרי. אני רץ מהר והדוב עוד
יותר מהר. שמעתי איך הוא נושם, ממש
אחרי גבי. הסתובבתי, הורדתי כובע מראשי
וזרקתי עליו. דוב עצר לרגע, הריח את
הכובע ושוב רץ אחרי. ואני מרגיש שהוא
משיג אותי. והבית עוד רחוק. הורדתי את
המעיל וזרקתי לדוב. חשבתי שאולי יעצור
לדקה. אבל הדוב רק קרע את המעיל, ראה
שאין בו מה לאכול ושוב רץ אחרי.

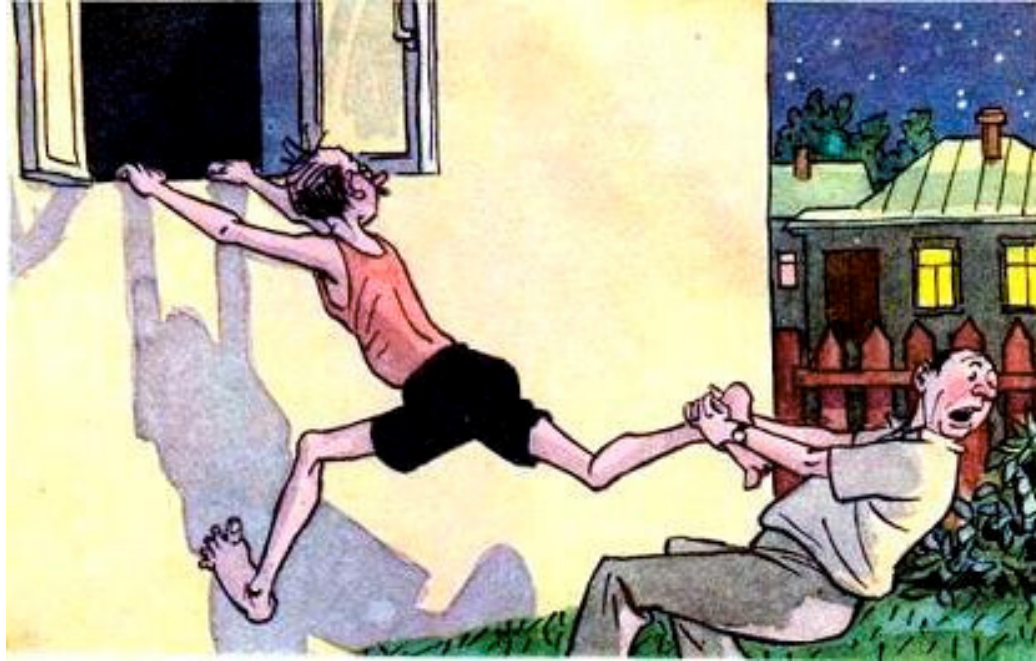

לא נשאר אלא לזרוק לו מכנסיים ונעליים.
אין מה לעשות, צריך אדם להציל את עצמו
מהחיה. יצאתי מהיער בגופיה ותחתונים.
והנה נחל ועליו גשרון. רק הספקתי לעבור
בגשרון והוא חרק! הסתובבתי וראיתי
שהגשרון התמוטט תחת הדוב והוא 'פלומס'
למים! טוב- חשבתי – כך מגיע לך, שלא
תתנפל על אדם בפעם הבאה.

אלא שהמים תחת הגשרון לא היו עמוקים.
הדוב יצא לחוף, התנער היטב וחזר ליער.
ואני אומר לעצמי – הנה דוד פאדיה גיבור.
התגבר על הדוב. אבל איך עכשיו לחזור
הביתה? הרי ברחוב הולכים אנשים, ואני
כמעט עירום. יצחקו ממני.

חשבתי – אשב כאן קצת בשיחם, וכשיחשיך
אלך בשקט. התיישבתי בשיחים וישבתי שם
עד הערב, ואחר כך יצאתי והלכתי
ברחובות. כשרק ראיתי שמישהו הולך
ממול, מיד הסתתרתי אחרי פינה וישבתי
בחושך, כדי לא ליפול לעיניו.
בסוף הגעתי הביתה. רציתי לפתוח דלת,
משכתי בידית ונזכרתי שאין לי מפתח.
המפתח היה בכיס, במעיל. ואת המעיל
זרקתי לדוב. הייתי צריך קודם להוציא את
המפתח מכיס, אבל לא היה זמן.

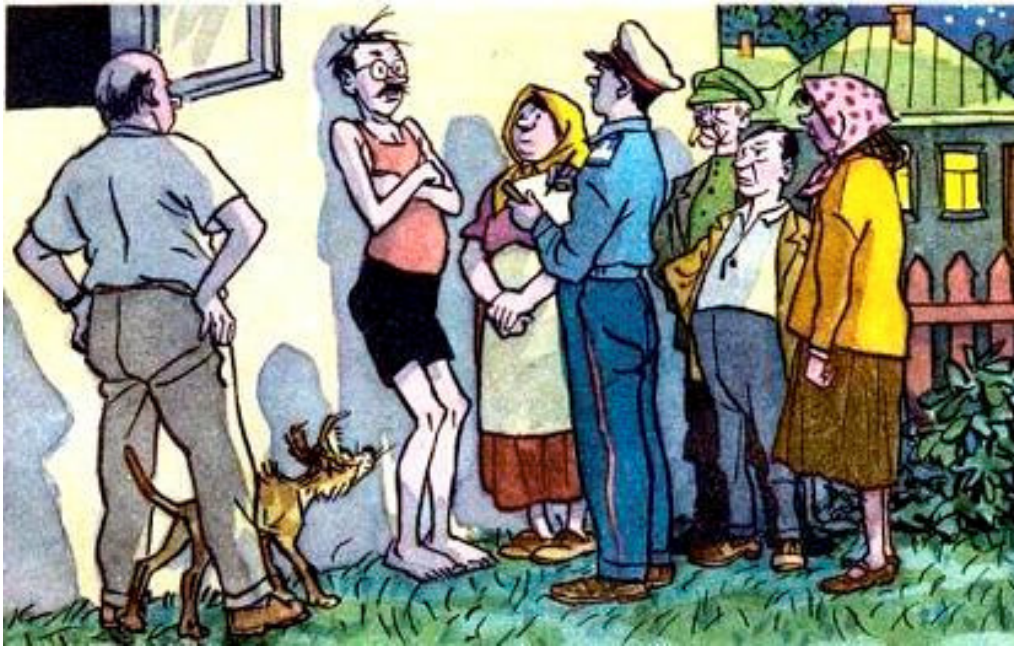
מה לעשות? ניסיתי לפרוץ את הדלת, אבל
היא הייתה חזקה. חשבתי – עכשיו אני
אקפא ברחוב.
בשקט, בשקט הוצאתי זכוכית וטיפסתי
לתוך החלון. ופתאום מישהו תופש אותי
ברגליים וצועק בקול רם 'להחזיק אותו!
להחזיק!'
מיד רצו אנשים מכל הצדדים.
אחד אומר "להחזיק אותו. הוא רצה להכנס
בחלון של אחרים"
ואחר "למשטרה להוביל אותו! למשטרה!"
"ידידי, למה להוביל אותי למשטרה. הרי
זחלתי לתוך הבית שלי!"

זזה שתפס אותי אומר "אנשים, אל תקשיבו
לו! אני כבר זמן מה עוקב אחריו. הוא כל
הזמן בפינות חשוכות מסתתר, וגם ניסה
לשבור את הדלת. ואחר כך טיפס לחלון."
הגיע גם שוטר. כולם התחילו לספר לו מה
קרה.

והשוטר אומר "התעודות שלך!"
ואני – "אין תעודות אצלי. הדוב אכל אותן."
"אתה מתבדח! איך דוב אכל אותן?"
רציתי לספר, אבל אף אחד לא רצה
להקשיב.

השכנה מאשה שמעה את הרעש ויצאה
מביתה. ראתה אותי ואומרת "עזבו אותו.
הרי זה השכן שלנו, דוד פאדיה. נכון, הוא
גר בבית הזה."

השוטר האמין ושחרר אותי.
ולמחרת קניתי לי חליפה חדשה, כובע
ונעליים ומאז התחלתי לחיות ולבלות
בחליפה חדשה.

דוד וואניה ודוד קוזמה צחקו מההרפתקה
של דוד פאדיה ואחר כך התחיל דוד קוזמה
לספר.

"גם אני פגשתי פעם בדוב. זה היה בחורף.
הלכתי ביער. ראיתי – דוב. יריתי מרובה.
הדוב נפל על הארץ. שמתו אותו על
המגלשה והובלתי הביתה. הובלתי אותו
דרך הכפר במגלשה. קשה היה. אבל תודה,
ילדי הכפר עזרו לי למשוך אותו.
הבאתי את הדוב הביתה והעמדתי בחצר.
איגור, הבן שלי ראה ופתח רחב פה
בהשתוממות. והאישה אומרת "זה טוב.
תפשוט ממנו את עורו ונעשה לך מעיל
הפרווה."

האישה הלכה עם הבן לשתות תה ואני
התכוננתי לפשוט את העור ואז, ממקום
כלשהו בא הכלב שלנו, פוקס ותפס את
הדוב באוזן. ודוב מיד קפץ והתנפל על
פוקס! התברר שהוא לא נהרג אלא התעלף
מפחד כשיריתי.

פוקס נבהל ורץ למלונה שלו והדוב התנפל
עלי! ואני ברחתי. ראיתי סולם ליד הלול
ועליתי עליו. הגעתי עד הגג. הסתכלתי
וראיתי שהדוב מטפס אחרי. גם הוא הזדחל
על הגג. והגג לא החזיק. התמוטט! שנינו
נפלנו לתוך הלול. התרנגולות נבהלו,
התפזרו לכל הכוונים, קרקרו!
קפצתי מהלול ורצתי לתוך הבית. הדוב
אחרי. אני לחדר. גם הדוב לחדר. רגלי
נתקלה בשולחן והשולחן נפל. כל הארוחה
נפלה על הרצפה. גם המיחם נפל. איגור
זחל מרוב פחד תחת השטיח.
ראיתי – אין לאן לברוח. נפלתי על הרצפה
ומרוב פחד עצמתי את עיניי. והדוב רץ אלי,
מכה בי בכפו וצועק "קום מיד! קום!"

פתחתי את העיניים ואני רואה שאינני
מעירה אותי. "קום" היא אומרת "כבר מזמן
שמש זרחה. קום ולך לצוד."
קמתי והלכתי לצוד. אבל דוב לא פגשתי
כבר באותו היום. ומאותו הזמן אני נהנה
ממרק כרוב, אוכל לחם ומבלה בחליפה
חדשה. זהו!
דוד וואניה ודוד פאדיה צחקו מהסיפור ודוד
קוזמה צחק אתם. ואחר כך שלושתם הלכו
הביתה.
אמר דוד וואניה "טוב צדנו היום, נכון? לא
הרגתי שום חיה היום וביליתי יפה."

"ואני לא אוהב להרוג חיות" ענה דוד פאדיה
"שהארנבות, קיפודים ושועלים יחיו בשלום
ביער. לא צריך להטריד אותם."
"ושגם הציפורים השונות יחיו ביער" אמר
דוד קוזמה "בלי ציפורים וחיות יהי עצוב
ביער. לא צריך להרוג אף אחד. צריך לאהוב
חיות.
כאלה היו שלושת הציידים.

